

saadant. Det er vist tilstrækkeligt at sige, at i Fremtiden vil man ikke tage det, at det ærede Medlem ikke tænke sig en Ting, som en absolut Garanti for, at den ikke kan indtræffe. Dermed tror jeg, at man ganske beskedent har karakteriseret det ærede Medlems Spaadomsgave i denne Forbindelse.

Jeg er enig med den højtærede Statsminister i, at man i Virkeligheden tjener Samarbejdet ved at gøre sig Forskellighederne mellem Venstre og det konservative Folkeparti klart. Jeg tror ikke, man skal tilsløre dem; jeg tror, man skal føre dette Samarbejde paa en ganske ærlig Grund, og derfor vil jeg, idet jeg altsaa her er lykkelig ved at være i Overensstemmelse med Statsministeren, gerne fremhæve en Forskel. Det er Forskellen mellem den Maade, hvorpaa den konservative Presse og Venstrepressen i det store og hele behandler dette Samarbejde. Det gælder for øvrigt ikke alene Venstrepressen, det gælder ogsaa nogle af Venstres Folketingsmænd, ja, endogsaa nogle af Venstres Ministre lejlighedsvis. Naar f. Eks. den højtærede Justitsminister i Aalborg skal have sagt til mig — jeg opfattede det ikke, men han skal have sagt til mig paa Spørgsmaalet om Førtættelse af det borgerlige Samarbejde eller ikke, at det kom an paa dem selv, nemlig de Konservative, og naar dette er vandret hele Venstrepressen rundt som et Eksempel paa glimrende Aand og Vid, skal jeg ikke opholde mig ved den yderligere Beskedenhed, som ligger i dette, at man er saa uhyre glad ved denne Udtalelse, men blot sige, at denne Udtalelse staar meget daarligt til den Udtalelse, som jeg havde den Glæde at høre af den højtærede Statsminister, og som i øvrigt er gentaget af den højtærede Indenrigsminister; og jeg kan ikke nægte, at jeg tror, at man uden at være ubeskedent kan sige, at det gavner ogsaa Samarbejdet, naar man, som vi stedse gør det fra konservativ Side, til enhver Tid og aabent erkender det. Jeg tror, at det vilde være klogt og rigtigt, om man i Venstrepressen til enhver Tid og aabent erkendte dette Samarbejde; det sker ikke nu, men jeg haaber, det maa ske i Fremtiden.

Paa et andet Punkt er der en Forskel, og den har været drøftet her i Dag; i øvrigt af det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, der har talt om Forholdet mellem direkte og indirekte Skatter. Man behøver kun at sætte to Udtalelser op overfor hinanden. Den ene er den af Vilhelm Lassen i sin Tid fremsatte Udtalelse, at naar man fik

Indkomst- og Formueskatterne, behøvede Staten aldrig at savne Midler til nødvendige Reformers, man behøvede kun at dreje paa Skatteskruen. Det er en Udtalelse, som giver Udtryk for den ærlige, den overbevisningsfaste, den urokkelige Tro paa Indkomst- og Formueskattens Evne til at klare alle Udgifter, ganske svarende til den, som man nu møder fra visse Sider, den faste Overbevisning om Grundskyldens Evne til at klare dem. Men lad os overfor denne Udtalelse stille den, som den højtærede Finansminister fremsatte forleden Dag om de indirekte Afgifter under Krigen, at enhver Regering vilde være tvunget til at gaa til de indirekte Afgifter. Hvad vil dette sige andet, end at de konservative Principper paa dette Punkt har sejret? Hvad vil det sige andet end, at vi har haft Ret, naar vi har sagt, at det lader sig ikke gøre at bygge Statens Økonomi alene paa Indkomst- og Formueskatten? Vi har haft Ret; Begivenhederne har givet os Ret. Begivenhederne har bøjet de Herrer, som var af en anden Opfattelse; vore Argumenter har ikke formaet det.

Jeg er særdeles glad ved Statsministerens Udtalelse om de to Partiers, Venstres og det konservative Folkepartis, Ansvarfølelse overfor Statens Økonomi. Jeg tror, at det netop er rigtigt, at det er denne Følelse, der i første Række har baaret de to Partier over de vanskelige Kaar, Samarbejdet paa mange Punkter maatte have i en saa kritisk Tid som den, vi har gennemlevet. Jeg tror, at det netop er det rette Udtryk derfor, og det er ogsaa det Moment, der træder i Forgrunden paa Vælgermøderne. Der vil jeg saa gerne have Lov til at sige, at der staar vi Konservative efter min Mening historisk set stærkt. Der er ikke en Taler her, der har forsøgt en Modgaaelse af de Udtalelser, jeg fremsatte, da jeg første Gang havde Ordet her under Finanslovbehandlingen. For at citere Daniel Hejre er det gaaet saaledes, at en momentan Pengeforlegenhed gik over til at blive permanent, saaledes er i Virkeligheden den danske Stats økonomiske Historie i dette Aarhundrede.

Det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen talte om, at han vil garantere, at der bliver et dundrende Underskud, hvis man bevilgede alle Udgifter og gjorde Modstand mod alle Indtægter; ja, det er ikke nogen helt daarlig Karakteristik af det, der er sket her i dette Aarhundrede. Man har bevilget alle Udgifter; der har fra den ene Side været anført det ene Argument og